

25.06.2017., broj 85 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Pročit ćemo Sv. Jevanđelje po Mateju, glava 10, 26 - 33:

"U ono vreme: Reče Isus svojim apostolima: "Ne bojte se ljudi. Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće doznati. Šta vam govorim u tami, recite na svetlu; i što na uho čujete, propovedajte na krovovima. Ne bojte se onih koji ubijaju telo, ali dušu ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i telo pogubiti u paklu. Ne prodaju li se dva vrapca za novčić? Pa ipak ni jedan od njih ne pada na zemlju bez Oca vašega. A vama su i vlasi na glavi sve izbrojene. Ne bojte se dakle! Vredniji ste nego mnogo vrabaca. Ko god se, dakle, prizna mojim pred ljudima, priznaću se i ja njegovim pred Ocem, koji je na nebesima. A ko se odrekne mene pred ljudima, odreći ću se i ja njega pred svojim Ocem, koji je na nebesima." Reč je Gospodnja.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, ovo nam Jevanđelje jasno govori o potrebi da budemo čvrsti i istrajni u onome za šta smo uvereni da je mnogo bliže istini. Uprkos svim protivljenjima, uprkos pretnjama onih koji mogu ubiti telo ali duše ne mogu ubiti. Ne treba govoriti u tami, nego stvari treba reći na svetlu: jasno i glasno kakve jesu! Takva je želja nevidljive i jedine stvarnosti, Boga, koji u fizičkom svemiru iskazuje raznoliko i neprebrojno mnoštvo.

Ljubav na delu i ispravnost u činu najviše se očituju u pomoći bližnjima a ne u omalovažavanju i ponižavanju bližnjih. Ugledajmo se na Božiju nesebičnu i bezuslovnu pomoć, koja ne traži da se za nju sazna, koja ne traži uzvrat, pa ni hvalu. Ugodimo li čoveku, ugodićemo Bogu, stoga nema plemenitije službe Bogu od službe čoveku:

Gladnima daj Boga u obliku hrane.

Golima daj Boga u obliku odeće.

Bolesnima daj Boga u obliku leka.

Daj Boga u bilo kakvom obliku svima koji pate, tužni i prestrašeni.

11.06.2017., broj 84 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

lek od unutrašnjeg rascepa uma i srca nalazi se u spoznaji svepovezanosti i jedinstvu, i u skladu s tom spoznajom, u promeni stava i ponašanja. Treba se osloboditi od privida i hedonizma, od hipnoza svetovnosti i iluzije materijalizma, a najviše od slepila sebičnosti, mržnje i gramzivosti. Kad bi ne samo pojednici, nego i skupine, korporacije, vlade i nacije napustili sisteme, metode i ciljeve sebičnih tj. bezdušnih interesa, tada bi se približili ozdravljenju čitave planete.

Moramo shvatiti da smo mi autori svega što nas snalazi, kao delo čoveka koji je zloupotrebio dar od Boga mu dat, dar života. Čovek se daleko uzmaknuo od svog Izvora, zanemario je nadahnuća Svetoga Duha, posvetio se sebičnim prohtevima i užicima, ne misleći na posledice - kako svoje tako i šire.

Sveti Duh je slao proroke zbog obnove zapuštene i čak urušene čovečnosti. Moralno urušen pojedinac, skupina, narod, tvorac je opšte nesreće, bede, sukoba i neznanja tj. tragičnog obezdušenja života. Naprotiv, duhovno osvešteni pojedinac, skupina, narod, ne samo da će dovesti do spoznaje što je pravi uzrok bede, slepila i nesreće, već će prirodno i nenasilno omogućiti da se razmrse čvorovi i razreše međusobni sukobi. Tada će, opet prirodno, to iskustvo dovesti do priširenja i produbljenja vidika, odnosno, urodiće jedinstvom različitosti širom čovekovog sveta, vizijom jedinstva unutar razlika. Temelj toga nalazi se u Presvetom Trojstvu: bogatstvu Trojice u Jednom.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, svetkovina Presvetog Trojstva po sebi nas usmerava da govorimo o pitanjima Apsoluta. Većina analogija koje se koriste pri definiciji Apsoluta su, u najboljem slučaju, nesavršene natuknice, jer zbog svoje ograničene analogne prirode ne mogu dočarati suptilnost duhovnih istina. Ipak, jedino nam to, kao ljudima u ovom svetu, preostaje kao oruđe za opis tih uzvišenih duhovnih tajni, među kojima Presveto Trojstvo zauzima sam vrhunac Tajne.

Presveto Trojstvo jeste tajna Triju Osoba koje čine jednog Boga: Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh Sveti. Preko Svetog Duha mi smo u mogućnosti "dohvatati" Boga Oca posredstvom Boga Sina, koji je jedno sa Ocem. Sveti Duh izlazi od Oca po Sinu u čitav Kosmos. Bez Sina ne bismo imali Duha – Hristos (Sin) je poveznica svega, ugaoni kamen, temelj po kojem su sazdana svetovi: po Sinu, Sveti Duh silazi u Stvorenje.

Sveti Duh stvarajući sve iz ničega i dalje stvara menjanjem frekvencija iz bazena prvobitno stvorene materije, pri čemu se očituje kosmička energija i sveprisutna vibracija svesti (kosmičko inteligentno kretanje). Nama su posledice (stvorenje Svemir)

jasne, a one nedvosmisleno upućuju na Stvoritelja: Presveto Trojstvo. Presveto Trojstvo svojom Svesnom vibracijom stvorilo je prvu materiju (Materia Prima) unutar koje buktu pankosmička energija. Ta se energija pretvara u elektrone i atome. Elektroni i atomi stvaraju molekule gasa (kosmičke magline). Magline (mase raspršene gasovite tvari) se pretvaraju u vodu i čvrstu tvar. To nam pokazuje da sve stvari imaju svoje ishodište u Jednom: u Presvetom Trojstvu koje je izvor svega.

Stoga se i mi pridružimo molitvama sv. Antona Padovanskog veličanstvenom Presvetom Trojstvu: "Ponizno Te molimo, o Trojstvo i Jedinstvo, kada dođe dan žalosti i poslednjeg ognja te pukne onaj srebreni konopac duše koju si oblikovao, neka Ti sigurna potrči u susret. Prihvati je da se, oslobođena pritiska pakosnika, uzmogne zavrediti uzdignuti se k Tebi u slobodu i u slavu dece Božije. Uz Tvoju pomoć, Ti koji si blagosloven, Trojedini Bože, u vekove vekova. Amin.

28.05.2017., broj 83 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

vrlo malo osoba uživa istinsku slobodu volje. Slediti svoje želje, prisiljen onako kako zapovedaju nagoni i navike, ili biti dobar i uzdržavati se od zla čisto zato jer si se navikao na to dobro ponašanje, nije sloboda.

Kada je volja vođena razlučujućom mudrošću kako bi izabrala dobro umesto zla u bilo kom i svakom slučaju, tek tada je pojedinac slobodan. Upregnuta u jaram Božije mudrosti, kad je više ne mogu pokolebati predrasude, greške ili uticaj nasledstva, prenatalnih ili postnatalnih navika, porodičnog, društvenog ili svetskog okruženja, ta volja postaje ustoličena u pravičnosti.

Sve do tada, put do sve pravičnosti leži u predanosti mudrosnom vođstvu duhovnog učitelja koji je božanski opunomoćen da udeli prosvetljenje drugima.

Takav je učitelj Hristos, njega su prepoznali učenici i tražili duhovni zaklon u njegovoj milosti i blagoslovima.

Nedeljno razmišljanje

Isus Hristos nije imao sebičnih interesa, nego samo najviši interes učenika. Svakome od nas potrebno je jedno psihološko ogledalo kako bi video mrlje koje su postale uobičajeni i omiljeni deo stečene osobnosti naše druge (pale) prirode.

Hristos služi kao ogledalo. On pokazuje verniku odraz njegove savršene slike duše i preko nje naslaganih manjkavosti ega koje još nagrđuju savršenstvo. I na otvoren i na suptilan način Hristos iznosi u prvi plan verniku lekcije koje treba da nauči i koje leže ostavljene po strani u prašnjavim uglovima svesti.

Pre ili kasnije, čvrsto usmereni vernik neminovno dolazi do toga da mora doneti odluku: prihvatiti ili izbeći ove Hristove opomene. Ako prihvati - primicaće se bliže ka slobodi i učiti; ako ostane tvrdokoran u udobnostima ega, ostaće čvrsto držan u obmani sveta: "Ja za njih molim; ne molim za svet, nego za one koje si mi dao jer su Tvoji. I sve moje Tvoje je, i Tvoje moje, i ja se proslavih u njima. Ja više nisam u svetu, no oni su u svetu, a ja idem k Tebi."

Primenjujmo primer Hristov i prihvatimo milost oproštenja Božijeg – tada ćemo zaista biti na putu istinskog konačnog oslobođenja.

21.05.2017., broj 82 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

povremeno čitamo o proglašenjima raznih svetitelja u raznim crkvama, odnosno u raznim hrišćanskim denominacijama. I sve je to dobro ukoliko oko pojedinih "svetaca" nema ozbiljnijih polemika u pogledu autentičnosti proglašenog oreola, bez obzira o kojoj je denominaciji reč.

Ima, međutim, upitnih "svetaca" u raznim crkvama i pitanje je koji je smisao takvih proglašenja svetima. Svetac ne može biti svetac samo jednog naroda ili jedne crkve ukoliko nema hrišćanskog primera za univerzalnu Crkvu, odnosno Crkvu koju čine sve crkve sveta zajedno.

Kakav je to npr. svetac kojeg crkva jedne zemlje poštuje a crkva druge zemlje proglašava zločincem? Gde je tu dugoročni učinak na autentičnost hrišćanstva kao takvog? Čemu, odnosno koji je smisao stvaranja dodatnih podela tektonskih razmera? Ono što sablažnjava drugoga, osobito na širim nivoima, nije preporučljivo veličati.

Hristos je Spasitelj svih a ne samo jednog naroda: kako prepoznavati tog Hrista u crkvama raznih zemalja? Hrista koji bi trebao sedinjavati.

Ali kako da Hristos sjedinjuje kada njegove crkve razjedinjuju? Da li su to onda zaista suštinski crkve Hristove ili nisu?

Nedeljno razmišljanje

Današnje crkve skrenule su, izgleda, s puta ličnog iskustva Boga i Hrista.

Skupovi vernika uopšteno se zadovoljavaju propovedima, obredima, organizacijama i svečanim okupljanjima. Potpuno oživljavanje i obnova hrišćanstva može se postići jedino smanjujući naglasak na teoretskim propovedima s njihovim čestim ponavljanjem otrcanih fraza, i na spoljnim psihofizičkim ceremonijama nabijenim emocijama, a uvodeći umesto toga tihu meditaciju i stvarnu unutrašnju vezu.

I svi vernici bi se trebali potruditi oko negovanja savršene mirnoće u telu i umu, a ne samo sezadovoljavati pasivnom pripadnošću nekoj crkvi, i slušanjem propovedi. Mir apsolutne fizičke i mentalne mirnoće je istinski hram u kojem Bog najčešće posećuje svoje vernike. To nam svjedoči Hristos Gospod: "Ne veruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Reči koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini dela svoja."

14.05.2017., broj 81 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

postavlja se pitanje zašto bi neko verovao da Bog ima bilo kakve veze, ili barem nekakve veze sa takvom "crkvom" koja je od onog što je nekada davno i bila (objaviteljica Hrista), danas postala politička institucija nesmenjivih s folklorno-religijskim programima koji služe za distinkciju na "mi" i "oni".

Nasuprot Hristovog "da svi budu jedno", plasira se stav "mi i oni". Sva ta versko-politička kaljuga je do te mere izneverila Jevanđelje Božije - da od istinskog puta prema Bogu nije ostalo ništa. Od kornjače ostao je samo stari oklop koji se sada koristi za zaklon nekih drugih ideologija.

Koji je onda smisao takve institucije i referenata za pogrebno-versko-nacionalno-političku indoktrinaciju?

To pažljivi čitatelj sa solidnom duhovnom zaokruženošću može zaključiti sam. Jer takav je istinski spoznao šta je to suštinski Crkva, ljubav Božija i smisao vere.

Nedeljno razmišljanje

Kada se danas govori o "drugom Branitelju", o Svetom Duhu, onda se u pravilu zaustavlja na području govora teorije, dogmatike, ekelesioloških kategorija itd. Ukratko, naštrebanih formulacija od kojih propovednik koji o tome npr. nedeljom propoveda, možda ništa nije proživeo, osetio, usvojio... On je možda postavljen na neku parohiju da govori nabubane fraze ili čita iz nekih zabeleški, a poneki se čak i više potrudu pa publici odglume zahvaćenost tim nečim o čemu pojma nemaju; pa onda – kako bi efekat delovao ozbiljnije – mašu rukom, pokazuju prstom prema gore, stiskaju obrve i čine slične pozorišno-scenske efekte. Naravno, mogu i mirovati te pomerati samo neprimetno usnama – eventualno.

Nakon toga neki u publici, osobito oni time zahvaćeni kažu: jao kako je lepo govorio, toliko da mi se cela ruka skoro sva naježila. Svi sednu, sada potpuno "osvešteni" u veri i narodnosti, te odu na kafu, popiju možda i jednu kratku, a onda na tradicionalni ručak osvešteni o vlastitom identitetu: Hrvat je rimokatolik a Srbin pravoslavac. To je sigurno "divan" osećaj u potpunom skladu s Hristovom voljom o jedinstvu Crkve i ljubavi: o bratstvu svih ljudi.

Eto, draga braćo i sestre, to je slika našeg instant hrišćanstva. Kako je to lepo, zar ne?

Samo, pitanje je, gde je tu Sveti Duh. Hoće li nam se jednom smilovati?

07.05.2017., broj 80 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

dogadjanja u svetu oko nas svedoče o velikoj drami na pozornici ljudskog roda. Novinski naslovi i televizijske vesti zasipaju nas najodvratnijim informacijama: "sin ubio roditelje"; "sekirom ubio baku i dedu"; "ubio suseda zbog roštilja"; "pobio sve pa na kraju sebe" i slično.

Takvoj atmosferi besmisla dodatno pogoduje radikalna vrsta potpunog gubitka svakog poštovanja koju možemo gledati na političkoj sceni: međusobno vređanje i omalovažavanje na najnižem mogućem nivou, zbog čega svaki poštenu kandidat za neku političku funkciju unapred dobro promišlja da li da je uopšte prihvatiti. Naime, možete biti belji od snega, ali kada vas se te političke hijene dočepaju (bez obzira na političku stranu) i počnu vas bombardovati salvama verbalnih odvratnosti, od poštenog građanina postajete odmah korumpirani kriminalac sumnjivog pedigrea, a neprosvetljeni narod koji to čita onda kaže: gde ima dima ima i vatre. I tu sve staje. Preko noći od čestitog građanina postajete, dakle, kriminalac, a kriminalac se goni,

zbog službene dužnosti naravno, od strane državnih institucija koje proveravaju vašu eventualnu nevinost nekih 15 do 30 godina. A to je vreme čitav jedan život koji vam unište, ostajete uvek "onaj ispitivani", "onaj sumnjivi", "zaposlimo radije drugoga" itd. To je stanje našeg vremena.

Povrh svega, ljudi crkve raznih denominacija opredeljuju se za nacionalizme i podržavanje eklatantnih ratnih zločinaca, vređaju i omalovažavaju one koji nisu u njihovom crkvenom taboru, poput političkih stranaka, javno ih razvlače po medijima jer nisu po "njihovom kanonskom pravu" pa ih se onda može i obesiti.

Ljudi su grupisani, izgubljeni, socijalno obespravljeni, nezaposleni, lutaju kao ovce bez pastira, a oni koji im se predstavljaju kao pastiri često su vukovi u velelepim zgradama od oniksa.

Postoji značajan deo tzv. vernika, koji su najčešće praktični nevernici (folkloristi i tradicionalisti koji poistovećuju narod i državu sa verom) ali postoje i nervno manjkavi "vernici" kojima bi dobro došla stručna psihološka pomoć (zbog pogrešnog shvatanja religije uništili su svoj život a veru ogadili mnogima koji su je tražili).

Šta se to događa, draga braćo i sestre? Kuda je krenuo ovaj svet? Vaistinu, čoveku ne preostaje drugo nego da se pojačano moli u ovim trenucima odsutnosti svake zdrave pameti, da se nada milosti Božijoj i Svetom Duhu Njegovom koji je jedini sposoban preobraziti one koji se još preobraziti daju. Besmisao i beznadežnost postala je stil života, postala je nešto uobičajeno.

Ali Svetlo Hristovo nije nas ostavilo, ono je blizu svake osobe koja ga iskreno prihvata. To Svetlo spašava, preobražava, daje nam snagu da izdržimo ova vremena srama i jadnosti kroz koje ipak, milošću Božijom, oni malobrojni napipavaju put prema Carstvu Nebeskom, Carstvu koje plače gledajući pozemljare i svu muku njihovu, i sav besmisao njihov: ima li još negde čoveka, ima li još negde ljudi?

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, reči Jevanđelja sve naše hrišćanske denominacije vole da tumače kao "glas" koji je baš njihov i koji stoga treba slušati, a svi ostali se proglašavaju krivim, neispravnim: vređaju ih, omalovažavaju one koji nisu u njihovom crkvenom taboru (poput političkih stranaka), javno ih razvlače po medijima jer nisu po "njihovom kanonskom pravu".

Ljudi Crkve moraju konačno shvatiti da Hristovo spasenje ne mari za denominacije nego za čisto srce i otvorenost Svetom Duhu.

Apostoli su na dan Pedesetnice, kao "jeretici" judaizma, bili kršteni Svetim Duhom. Ne manji "jeretici" kao pripadnici drugih denominacija bivaju kršteni tim istim Svetim Duhom, a jednako i pripadnici drugih religija, pa i oni koji oficijelno nisu članovi ni jedne religije, ali su istinski vernici - otvoreni Bogu - pa Bog na njima i čini svoja dela.

Ne budimo uskogrudni: možemo mi koliko god hoćemo Svetom Duhu određivati gde i na koga da siđe, ali uzalud je to. Čim tako radimo - moramo znati da sigurno nije sišao na nas, a ako tako nastavimo da radimo onda ni neće.

Isus govori jasno o potrebi otvorenosti i predanosti Bogu: Hristos predstavlja vrata kroz koja treba ući. To su vrata ljubavi, prijateljstva, milosti, čistog srca i otvorenosti Svetom Duhu.

30.04.2017., broj 79 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kao što nas uči drevna Crkva, čovek je ikona Božija, tj. Bog je stvorio čoveka po svom liku kao ličnost, odnosno kao apsolutno i neponovljivo biće da bi se preko njega pojavljivao u svetu. To je, pre svega, suština naše vere otkrivene u Isusu Hristu, Sinu Božijem koji je postao čovek i koji je prisutan preko ljudi u liturgijskoj zajednici.

Poštujući i voleći čoveka, poštujemo i volimo Boga. Čovek i Bog su neodvojivi jedan od drugog. Kada, pak, odvojimo čoveka od Boga, čovek postaje kao i svako drugo živinče i ne razlikuje se od njih. S druge strane, kad odvojimo Boga od čoveka, onda Bog postaje ideja, koja se često okreće protiv čoveka i njegovog dostojanstva.

Učenje o čoveku kao biću sazdanom po ikoni Božijoj nalazimo na samom početku Biblije u rečima koje Bog izgovara: Da načinimo čoveka po obličju svojemu (Post 1, 26).

Budući da je, po učenju Apostola Pavla, Sin Božiji Ikona Boga nevidljivoga (Kol 1, 15) stvaranje čoveka po ikoni Božijoj je ustvari stvaranje po Ikoni koja je Hristos. Iako se Logos utelovljuje posle stvaranja prvog čoveka, On je Prvolik po Kome je Bog stvorio Adama, pošto je Prvorođeni pre svake stvari (Kol 1, 15).

Nedeljno razmišljanje

Reči Jevanđelja po Luki: "Ali prepoznati Ga – beše uskraćeno njihovim očima"

alarmantne su, osobito kada pogađaju Njegove učenike, današnjim rečnikom rečeno: naslednike Njegovih apostola. Ta konstatacija o "uskraćenosti" prepoznavanja Isusa u bližnjem se očituje kao rast nacionalizama i nacionalne netrpeljivosti, a koju ovi naslednici apostola ne uočavaju dok je rasplamsavaju, zato jer ne prepoznaju Isusa u svim ljudima.

Ta činjenica se još više utemeljuje Isusovim rečima: "O bezumni i srca spora da verujete šta god su proroci objavili !" Bezumnost onih pastira koji vode duše u propast traje i danas među narodima ovih, nekada bratskih republika. Javno se zna koji su to episkopi ili biskupi učestvovali, a neki i dalje učestvuju u podsticanjima nepravednog širenja jednog naroda na račun drugog naroda.

Ali, s obzirom da takvi episkopi nemaju vere, a povrh toga ni morala (inače bi se pokajali i odrekli se službe sa kajanjem) oni i dalje nastavljaju sejati mržnju. A po kojem to Jevanđelju? Hristovom sigurno ne.

Zato, kada slušamo razne propovednike, širom otvorimo uši - po plodovima ćemo prepoznati ako su od Boga ili Đavola: ako nas podstiču na ljubav i bratstvo među svim narodima – od Boga su; ako nas podstiču na širenje jednog za račun drugog – od Đavola su.

Na koji to način? Na onaj isti način na koji su njihovi preci, u liku glavara sveštaničkih, ubili Hrista na krstu.

23.04.2017., broj 78 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Nazastupljenije hrišćanske Crkve (po formalnom broju svojih pripadnika) danas predstavljaju jedne od najmanje popularnih institucija u Srbiji (verovatno i šire, ali zadržaćemo se na kanonskom području ovog Vikarijata).

Biti hrišćanski verski službenik u Srbiji, predstavlja jedno od najomraženih zanimanja u očima najvećeg dela javnosti (iako se, više po narodnim običajima nego po veri, crkveni službenici i dalje pozivaju da obave određene obrede - ali taj odnos više liči na poslovnu saradnju u kojoj se obavljena usluga plati - i to je to). Razlog tome je jednostavan - u protekle dve-tri decenije crkva se "odrodila" od sopstvenog naroda, zatvorivši se pod stakleno zvono.

U tom zvonu vladaju umnogome drugačiji uslovi života, koji važe uglavnom samo za

verske službenike tj. sveštenike: finansijska sigurnost, zagarantovano "radno mesto", rešeno stambeno pitanje, dobar automobil, visoka primanja u odnosu na državni prosek itd. (Ne stavljajući, pritom, sve sveštenike u isti koš jer postoje i oni koji jedva preživljavaju, voze bicikl umesto automobila, nose stara i pohabana odela i mantije itd. ali su oni danas u pravoj manjini. O njima ovde nije reč.)

Međutim, van tog staklenog zvona u kojem obitava najveći deo sveštenstva, uslovi života su daleko suroviji - opšta finansijska kriza u narodu, nesigurnost radnih mesta, često neplaćen rad preko norme, male plate, socijalna nejednakost... Kada, stoga, čovek koji danas živi u Srbiji pogleda na aktivnosti sveštenstva (ne precizirajući ovde ni jednu versku organizaciju), svestan svoje nemoći da nešto konkretno samostalno izmeni, tada iz njega može jedino da ispliva komentar iz očajanja, sledećeg tipa: (navodimo u nastavku originalan komentar sa jednog domaćeg portala, bez izmena)

"braćo sveštenici ! Za poslednjih 30tak godina propasti i nesreća srpskog naroda imali ste više nego dovoljno prilika da se pokažete kao nacionalna organizacija koja bi preduzela, organizovala, promovisala... gradnju kuća pa i naselja za izbeglice, bolnica, škola, infrastrukture u zapuštenim krajevima, kao neko ko bi svoj narod organizovao, edukovao, motivisao da od vlasti traži komunalno uređenje, trotoare, kanalizaciju, kao neko ko bi talentovanoj deci plaćao stipendije, kao neko ko bi svoj narod podučavao da čuva svoje zdravlje redovnim pregledima umesto rakijom i belim lukom... Ali ne, vi ste zidali svoje hramove na svakom ćošku Beograda, oganizovali svoje biznise bez plaćanja poreza, zlatom i mermerom ste optočili hram svetog Save dok se bolnice preko puta tog hrama raspadaju(dečija bolnica u Tiršovoj je BUKVALNO preko puta hrama svetog Save). Sada je kasno jer ste prezreni od svakog ko slobodno razmišlja i nema paučinu preko očiju."

Svaki komentar na ovo jeste suvišan. To, naravno, nije usamljen slučaj - ako se pažljivo pogleda, oko 70% komentara na domaćim portalima koji se tiču vesti iz crkvenog života, jesu komentari nezadovoljstva "običnog" čoveka - vernika koji možda više neće biti vernik upravo zbog doživljenog razočarenja u Crkvu, ili pak neverujućeg čoveka koji bi možda i postao iskreni vernik, ali je naišao na stanje Crkve koje ga od te namere odvraća za 180 stepeni.

Ukoliko je rezultat delovanja sveštenoslužitelja (a u Srbiji jeste) taj da broj vernog naroda koji prisustvuje bogosluženjima bude toliki da se na prste može izbrojati, da su ljudi odvraceni od Crkve a da jedan deo njih u Crkvu još nisu ni bili kročili, tada je u takvom delovanju jasno odsustvo bilo kakve Božije namere ili Njegovog promisla. Takvo delovanje sveštenstva nije i ne može biti prožeto Duhom Svetim, nego suprotno tome - duhom nemira, razdora, duhom izdaje. Kako se može približiti Hristovo Jevanđelje ljudima, ukoliko ti ljudi, poučeni primerima iz svoje okoline, po automatizmu ne veruju "popovima", smatrajući ih za

manipulatore, obmanjivače i lopove?

Iz svega je više nego razumljiva poruka običnog naroda sveštenstvu - oseća se svojevrsna poniženost kod vernika, stvara se otpor i prezir prema sveštenicima, ljudi se osećaju izigrano i izdato od strane onih u koje je možda čak i prirodno imati najviše poverenja.

Sveštenici su, dakle, ti čiji je sada red da se menjaju iz korena. Ne ljudi. Ljudi su isto toliko Božija deca, koliko i sveštenici, i imaju svoju savest i zdrav razum, pa ako 80% javnosti nešto uvidi i osudi nekakvo ponašanje, ne može to opravdati 0.1% sveštenika, koliko god za sebe pronalazili razna opravdanja čak i u samom Jevanđelju. Savest je Bogom data svakom čoveku, za nju nije potreban teološki fakultet. Božiji Duh i Njegove zapovesti su već ugrađene u srca svih ljudi, samo je potrebno da ih otkriju i rasplamsaju iskreni sveštenici, pravi nosioci svetla u ovom mračnom svetu, svedočenjem Istine na svom ličnom primeru.

Ako mi, kao sveštenici, propovedamo da treba biti ponizan, milosrdan, davati pomoć siromasima, pomagati drugom u nevolji, nesebično sebe žrtvovati za druge, da se treba moliti usrdno i iskreno, a sami to ničim ne pokazujemo i ne živimo - tada jesmo licemeri, savremeni fariseji kamenog srca, i u celosti potpadamo pod pravednu osudu samog Hrista, koji nas vrlo lako može svrstati u grupu onih koje neće poznavati kada nastupi neprolazni Dan Carstva nebeskog.

Potrebno je setiti se često da "pastir dobri sve što reče inom, i to svojim potvrđuje činom" (Ivan Mažuranić) i primeniti to geslo na svoj život.

I tako, dokle god se pomoć za operacije dece obolele od teških bolesti budu sakupljale po Srbiji SMS porukama, a crkve budu pritom bezbrižno uživale u svojoj imovini, džipovima, šumama, nekretninama i milionima evra na računima u bankama - neće nam moći biti bolje - ni duhovno, ni moralno, niti materijalno.

U takvom slučaju, glavni "ventil" kroz koji Duh Sveti treba da ispunjava i ozaruje naše živote dobrotom - a to je sama Crkva - skoro pa je zapušten...

16.04.2017., broj 77 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kada govorimo u Uskrsnuću Gospodnjem, potrebno je da shvatimo ograničenost ljudskog razmišljanja. Naše špekulacije se kreću u smeru govora tipa: ko je prvi došao na grob; a ko je prvi ušao u grob itd. Često čitamo naglaske kako je Petar prvi ušao iako je kasnije stigao na grob kako bi mu se pridala veća važnost itd.

Međutim, to je sve nevažno: ko je prvi došao ili ko je prvi ušao. Takođe, o Uskrsnuću Gospodnjem ima mnogo teoloških i vrednih razmišljanja, koja se pretežno svode na uzvišene misli o toj Tajni.

Svaka čast tim uzvišenim razmišljanjima, međutim, dan Uskrsnuća Gospodnjeg zapravo govori o nama i našoj bedi. Govori o nama koji smo slepci za iskonsko dobro; o nama koji smo čovekoubice i bogoubice; o nama koji smo tupi i duhovno glupi; govori o ćoravim verskim (i ostalim) institucijama koje "su službeno ovlašćene" da objavljuju Boga a ne vide ga doslovno ispred nosa. Govori nam Uskrsnuće Njegovo o jadrnosti našoj – o najvećoj budalaštini ljudskoj, onoj nakaznoj iskrivljenosti i iščašenosti na temeljnom nivou. Oni koji su Hrista prepoznali kao Boga bili su proganjani od "službeno ovlašćenih". Naša istorija je zapravo istorija rugla i srama – činjenice stida i jadrnosti.

Kraljevstvo Božije se ne otkriva jakima, nego malenima i slabima. I u naša vremena stvari su iste: verske institucije koje su "službeno ovlašćene" govore više-manje o nacionalno-religijskim temama, stvarajući distancu na "mi – oni": separatizam (nacionalni i verski) koji veštački proizvodi podele (jer one odgovaraju nekome). To je sasvim suprotno Hristovom primeru i pozivu. Verske institucije su danas jednake kao i one juče, one iste koje su zabile Hrista na ruglo krsta. Krst nam govori dakle o sramoti ljudskoj, ne samo o proslavi Hristovoj. Krst je Hristova proslava a naša sramota! Neka nas bude stid za to što mu naši očevi učiniše. Neka bude stid i one koji ga i danas pribijaju na krst svojim pogrešno usmerenim "službenim ovlašćenjima".

Uđimo u Tajnu Hrista i shvatimo: On se otkriva malenima u srcu! Neka vas, draga braćo i sestre, obasja Njegova uskršnja svetlost koja silno svetli iako je ćorava "službena ovlašćenost" uopšte ne vidi. Neka vas Njegova uskršnja svetlost otvori u ljubavi prema svima – pa i neprijateljima. Ljubav podstiče opraštanje te preobražava našu ljudskost u bogoljudskost! To nam pokazuje uskrsnuće Njegovo!

Neka je srećan Vaskrs svima gladnima koji kopaju po kontejnerima, svima obespravljenima i razočaranima, prevarenima na službenom i neslužbenom nivou, prestrašenima od divlje sadašnjosti galopirajućeg nacionalizma... svima vama maleni! U vama se Hristos proslavlja, iako to ne shvataju "službeno ovlašćeni" svih vrsta, boja i naravi: oni se češkaju i jedu uskršnja jaja u toploj sobi s fasadom od oniksa.

09.04.2017., broj 76 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

sva silna i dosadna blebetanja i naklapanja (koja se često zovu "propovedima") gubljenje su vremena, kako onom koji "propoveda" tako i onima koji slušaju. Tu se u pravilu ne doprinosi obraćenju nego zaglupljenju (najčešće nacionalno-verskom zaglupljenju na tzv. "istorijskim osnovama"). I takvo će se zaglupljenje nastaviti sve dok ima publike, jer dok bude publike biće i glumaca. Sve je to, kako smo već mnogo puta ponovili, ruganje i sa Hristom i sa Njegovom Crkvom.

Ponajbolje je to znao objasniti blagopokojni i veliki don Ivan Grubišić, neshvaćena veličina sadašnjosti ali seme plodne budućnosti. Samo istinsko otvaranje duše Bogu daće nam da osetimo šta je moć preobražaja. Od Božijeg dodira u ljudskom biću se pali veliko svetlo kao sjaj bezbroj sunaca stopljenih u jedan jedini plamen. Do same srži srce je preplavljeno bujicom neizrecivog blaženstva.

Takav čovek spoznao je sebe kao dušu a ne kao telo ili ego - a ego ima sposobnost neverovatnih mimikrija kroz sve oblike, a osobito su mu drage nacionalno-verske identifikacije. Koliko god ovo izgledalo jednostavno za shvatiti - to uopšte nije lako, osobito umišljenim veličinama, kakvih maskarada ima u inflaciji ponaosob u verskim institucijama. Jarki zraci i jasni prodorni sjaj Božanske mudrosti suviše su snažni za njihovu duhovnu bolest. Stoga odlaze od Božanske mudrosti kako bi potražili nekog "propovednika" koji će ih nastaviti održavati u hladovini mirnog sna neznanja i promašenosti.

Nedeljno razmišljanje

Reče slepac kojem je otvorio oči: "Pa to i jeste čudnovato da vi ne znate odakle je, a meni je otvorio oči. Znamo da Bog grešnike ne uslišava; nego je li ko bogobojazan i vrši li njegovu volju, toga uslišava. Nikada se nije čulo da bi ko otvorio oči slepcu od rođenja. Kad ovaj ne bi bio od Boga, ne bi mogao činiti ništa". Odgovore mu: "Sav si se u gresima rodio, i ti nas da učiš?" i izbacije ga.

Evo, draga braćo i sestre, to su te umišljene veličine koje ni danas ne manjkaju po verskim institucijama. Neobraćene spodobе koje uništavaju veru tim više što su na većoj funkciji – a ima osobito na najvišim funkcijama, kao što su to bili i u prošlosti.

Onda vidimo odgovor Hrista Gospoda: Dočuo Isus da su onoga izbacili pa ga nađe i reče mu: "Ti veruješ u Sina Čovečijega?" On odgovori: "A ko je taj, Gospodine, da verujem u njega?" A on reče: "Verujem, Gospode!" I baci se ničice preda nj.

Tada Isus reče: "Radi suda dođoh na ovaj svet: da progledaju koji ne vide, a koji vide, da oslepe!" Samo ponizno srce, nenaduvano, može Boga videti. Duhovna poniznost

je najveća vrlina koju biće može imati. Ona je temelj primitka neizrecive ljubavi Božije. Samo ukoliko smo duhovno ponizni moći ćemo od srca i mi reći: "Verujem Gospode!" i bićemo osposobljeni prihvatati sugestije zaista duhovnih ljudi te odbacivati razne "propovedi" koje nisu ništa više od najobičnijeg kokodakanja.

02.04.2017., broj 75 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

pre par dana mediji su nas informisali o groznom zločinu u kojem je sin ubio oba roditelja (majku i oca). Reč je o mlađem punoletniku koji je zavisnik od droge. Roditelje je ubio hladnokrvno a mišljenje je psihijatra, koje se moglo čuti na televiziji, da je u tom momentu bio uračunljiv. Odakle u mladiću toliko patološke mržnje da se odluči na ovakav jedan neshvatljiv čin, nezavisno od njegove zavisnosti? Postoje, naime, i drugi zavisnici kojima nikada ne bi palo na pamet izvesti jedan takav užasan i gnusan čin.

Koji su to psiho-socijalno-sociološki faktori koji bi mogli podstaknuti ovakav neshvatljiv način ponašanja? Čuli smo takođe i neke sulude pokušaje objašnjenja od strane pojedinih psihijatara (oni se očigledno ne slažu baš često jedan sa drugim) kako je zapravo kriv ubijeni otac, jer je verovatno sin osećao kako je u njegovoj senci i da onda ne vredni dovoljno. Ovakvo plitko mišljenje već je žalosno po sebi. Drugi psihijatar je mišljenja da je vrlo verovatno u porodici bilo zlostavljanja (iako pojma nema i nagađa štao se u porodici događalo) pa da je onda sin reagovao kako je reagovao: hladnokrvno ubivši oba roditelja. Ponovo jalovo mišljenje naših stručnjaka. Neki treći će reći neko treće mišljenje itd. Po svemu bi moglo ispasti da je dobar dečko nevin, a njegovi otac i majka su krvnici pa im je sin presudio. Katastrofalna i sramotna razmišljanja. Ovo nije guranje nosa u tuđa posla, ovo je situacija našeg društva u kojoj se ovakve i slične stvari sve češće događaju. Reč je o tome da je likvidacija izvršena nakon što su ga roditelji planirali poslati na lečenje – odvikavanje.

Pitanje vaspitanja jeste vrlo odgovorna stvar kojom roditelji svojoj deci prenose različite vrednosti, bilo verbalnim bilo neverbalnim načinom. Dopustiti deci lagodan i razmažen život, bez odgovornosti i dužnosti, znači stvarati od njih duševne invalide budućnosti. Ovde se pokazalo da su roditelji odgajali svog egzekutora. Ako se u daljoj istrazi pokaže da na sina nisu vršeni neki abnormalni ili nenormalni pritisci od strane roditelja, nego da je on iz svoje čiste sebične razmaženosti učinio što je učinio, tada dolazimo do najtragičnije konstatacije: stvorenje bez savesti koje će eliminisati svakog ko omete njegovu želju.

Pritom, sa stajališta Crkve, ne treba nikada smetnuti s uma mogućnost delovanja i dijaboličkih sila (đavo) čija prisutnost može biti aktivna te dodatno podsticati ionako već oslabljenu psihički bolesnu patologiju.

Kada se čovek odmakne od Boga, on se je odmaknuo od samoga sebe – od srži svoga postojanja i zdravog mišljenja. Već to je plodna predispozicija za rast svakovrsnog kukolja u ljudskoj psihi. Budimo sigurni, da je kojim slučajem ovaj mladić bio povezan s Bogom u istini i predanju, tada se ne bi mogao dogoditi ovakav strahovit zločin koji nas sve ostavlja u trajnom stanju velikog upitnika, sa neskrivenom dozom šokiranosti.

Poštuj oca i majku, da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji, kaže četvrta Božija zapovest. Ne ubij, kaže peta zapovest. Uzdajući se u milost Božiju, molimo za duše ovih pokojnika koji su otišli sa ovog sveta u nemilom čuđenju na ono što im je učinio vlastiti sin.

Nedeljno razmišljanje

Draga braćo i sestre, kada čitamo dramatične reči iz Jevanđelja po Jovanu, o vaskrsenju Lazara i događajima koji tome prethode, ostajemo i mi potreseni, sa suzama u očima. Vidimo da je Isus potpuno proživljavao svu ljudsku bol koju svako od nas proživljava u trenucima tuge i žalosti. On – Isus – plače za Lazarom koji je umro. Bio je potresen događajem Lazareve smrti. Iz ljudske perspektive nemoći i slabosti, posmatrao je i doživljavao stvarnost "sa naše strane".

I zato je u svemu i sasvim, kako nam to pokazuju i drugi dokazi iz Svetoga pisma, bio i pravi čovek uz to što je bio i pravi Bog.

Ovaj događaj pokazuje nam još jednu, mnogo dramatičniju stvarnost, a to je stvarnost današnje slabosti Crkve. Kuda je to Crkva odlutala kada su čudesni događaji u njoj retkost? Gde je zakazao taj univerzalni duh poslanja Crkve za koju je sam Isus rekao: "Zaista, zaista, kažem vam: Ko veruje u mene, činiće dela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu" (Jv 14,12).

Sva teologiziranja i interpretiranja, sve silne egzegeze i tumačenja, ne mogu odgovoriti na ovo vrlo jednostavno i jasno pitanje: zašto su Nebesa postavila "embargo" na oživljenje mrtvih a vrlo su retka i "lakša" ozdravljenja npr. hromih? Zašto se sve to ne događa mnogo češće i mnogo očiglednije, onako kako se događalo u apostolsko vreme? To bi trebalo sve crkve (koje su zapravo POSTALE SEKTE) prodrmati kako bi prestale sa svojim svađama i podelama, te se opet povezale u Jednu Crkvu, onu kakva je bila na početku, i koja je bila istinski medijum Svetoga

Duha.

26.03.2017., broj 74 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

pravo sveštenstvo je za odlučne u veri i hrabre u životu. Za one koji su sposobni pratiti svoje srce i menjati običaje vraćajući ih Jevanđelju, bez obzira na ogovaranja i natucanja "babetina" (pa i onih sa diplomama) i zaglupljene varoši. Na kraju krajeva, ujed muve dobrom konju u galopu ne znači ništa.

Znaj, Tvoje je vreme u ovom životu ograničeno, stoga ga ne troši uzalud. Ne upadaj u zamku predrasuda koje oblikuju živote mnogih ljudi te oni ne žive svoje nego nečije tuđe misli i živote. Ne dozvoli da buka lažnih autoriteta i razmišljanja omete u Tebi unutarnji glas Duha Svetoga. Pored rada za izdržavanje sebe i porodice, potrudi se ostvariti sveštenstvo ako u sebi osetiš taj poziv.

Sveštenstvo će zauzeti veliki deo Tvoga života, ali zbog toga ćeš biti čudesno iznutra duhovno ispunjen bez obzira na težine koje naiđu, jer služenje Gospodu rađa mir kakav svet nikada ne može dati. To je ono "nešto" stvarno veliko što tražiš i što Ti se može ostvariti u ovom životu koji poput peska protiče kroz prste – uložiti taj život, on je beskrajno vredan. Ako to osetiš a još nisi ostvario, nastavi tražiti i nemoj odustati. Imaj hrabrosti pratiti svoje srce i intuiciju, oni već znaju šta zaista želiš postati.

Imaćeš u životu uzleta i padova. Mnogi se ljudi predaju jer im nešto nije lako, ali zar ne znaš da je ljudski duh snažan? Vidiš, svako se može osećati dobro kada ima svoju kuću, kada su mu računi plaćeni, kada ima lepu i stabilnu bračnu vezu, kada iza njega stoji finansijski jaka institucija itd., svako tada može biti pozitivan i imati vizije i vere u takvim okolnostima.

Ali, pravi izazov rasta: mentalnog, emocionalnog i duhovnog dolazi kada si "oboren", kada si "srušen". Tada treba prave hrabrosti za delovanje, za ponovno podizanje nakon poraza.

Nedeljno razmišljanje

Hristos Gospod govori nam o prekidu lanca zla. Samo zaustavljanjem tog prokletog procesa, te spirale pakla, možemo napraviti iskorak prema oslobođenju – spasenju. Zlo čoveka zarobljava, sputava ga da vidi prave životne vrednosti i uzore. Traženje i

planiranje osвете (hotimično zlo) od nas pravi duhovne mrtvace - bolesnike, a to se onda prenosi i na duševno područje (psihičko stanje) i fizičko područje. Zlo čoveka unišava u svim dimenzijama njegovog postojanja. Jedini prekid razvoja tog karcinoma jeste prekid procesa zla. To traži žrtvu, trpljenje, bol... ali u konačnom to je spasonosni put.

U Svemiru koji želi funkcionisati harmonično, poput orkestra, ne može biti pogrešnih intonacija. I u običnoj malenoj porodici, ukoliko vlada nesloga, napretka neće biti ili će on biti slab. Tako i na širokom području – pravila su ista. Budimo naslednici Hristovi – zaustavljajmo zlo koliko god možemo. Borba protiv zla jeste suprotstavljanje zlu dobrim. U tom duhovnom boju budimo uporni i blagosiljajmo svoje progonitelje i one koji nam čine zlo ili su nam ga učinili. Recimo: Gospode Isuse, ja po sebi ne mogu oprostiti, ali zbog Tebe i Tvoje ljubavi prema svima nama, opraštam! Oproštenje nije ljudski nego božanski čin.

Internet tehnologija koja nam je danas dostupna, pokazuje nam govore pune mržnje koje su visoki verski službenici upućivali drugom narodu blagosiljajući svoju vojsku kako bi ubijala "druge" narode: u ime ovog, u ime onog itd. Na kraju, sve je to u ime Đavola. To su očigledni primeri kako Satana zavodi i nadmudruje ljude, te širi svoje zlo i kroz crkvu.

Ukoliko praktikujemo oproštenje, tada već delujemo kao deca Božija – nadljudski! Biti nadčovek znači opraštati i suprotstavljati se zlu svim silama. Biti nadčovek znači biti instrument ljubavi i milosti Božije!

19.03.2017., broj 73 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

britka inteligencija je mač sa dve oštrice. Može se, kao i nož, upotrebiti konstruktivno i destruktivno – da raseče čir neznanja ili da samome sebi odrubi glavu. Inteligencija je na pravom putu tek kada um prizna neizbežnost duhovnog zakona. Duša je slika Božija, nepromenljiva i apsolutna, stoga ne dajte da vas šiba izazovni bič spoljašnje lepote.

Robovi čula ne mogu uživati u svetu jer im izmiče suptilnost. Čoveku sa elementarnim žudnjama izmiču sve finije raznolikosti. Dok je rob požude i strasti na ovom svetu, čovek mora započeti sa vežbanjem telesne samokontrole. Polni nagon je usađen u čoveka radi produženja vrste, a nikako radi podsticanja i negovanja neuzdržanosti. Iskorenite sada naopake želje, inače će vas napastvovati čak i kada se vaše duhovno

telo odvoji od telesnog omotača.

Neka se duh telu neprestano odupire. Ako je pogrešno usmerena, silovita žudnja je najveći neprijatelj ljudske sreće. Kao lavovi samosavladvavanja krećite se svetom ali ne dozvoljavajte da se vaša čula igraju sa vama kao mačka sa mišem. Oslobodite se nagonskih prisila. To je pokora unutrašnje discipline. Svoju potrebu za ljudskom ljubavlju preobražavajte u žudnju za Bogom kao jedinom ljubavi, onom koja je jedina sveprisutna.

Nedeljno razmišljanje

Isus Hristos je bio razapet jednom, ali njegova učenja se "razapinju" svakodnevno od strane praznoverja, dogmatizovanog tupljenja i cepidlačkih teoloških promašenih interpretacija, koje umesto da spajaju crkve u jednu Crkvu one, upravo suprotno – razdvajaju. Svrha Hristovog dolaska je da pokaže svetu kako njegova prisutnost, slobodna od takvog "razapinjanja", živi u dušama svih koji čine napor da ga prime, koji su otvoreni.

Sveti tekstovi imaju trojako značenje – materijalno, umno i duhovno. Ti su tekstovi božanska dobra, voda živa koja može ugasiti ljudsku žeđ tela, uma i duše. To su bezvremenska otkrivenja poslata od Boga da služe ljudima na sva tri nivoa njihovog bića.

Materijalno značenje Hristovih učenja naglašava njihovu vrednost koja se može primeniti za poboljšanje uslova na fizičkom i društvenom planu: to su večni zakoni ispravnog življenja koji pokrivaju ljudske osobne, porodične, poslovne, društvene, nacionalne i internacionalne dužnosti koje ima kao član Božije svetske porodice ljudi.

Sagledana u psihološkom vidu, objašnjavaju primenu Hristovih učenja u poboljšanju ljudskog uma i razumevanja: to je razvoj njegovih intelektualnih i kognitivnih sposobnosti, njegovih misli i moralnih vrednosti. Interpretirana u odnosu na duhovni aspekt ljudskog bića, Isusova učenja ističu put u kraljevstvo Božije: lično ostvarenje beskonačnog božanskog potencijala svake duše kao besmrtnog Božijeg deteta, kroz predani odnos i konačno jedinstvo sa Nebeskim Ocem – Stvoriteljem svega. Gospod reče Samarjanki: "Ali dolazi čas - sada je! - kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac.

Bog je duh i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju." Kada naše hrišćanstvo nadržaste praznoverja, uskogrudnost, dogmatizovana tupljenja i cepidlačenja dosadnih teoloških promašenih interpretacija, te kada se vrati izvoru, tada će zasijati obnovljeno pravo klanjanje Ocu, u duhu i istini.

05.03.2017., broj 72 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Šta znači biti srećan i ko je srećan? Postoje mnogi ljudi sa znatnim primanjima i visokim radnim mestima – potpuno nesrećni i skrhani. Sreća, dakle, ne zavisi od materijalnog blagostanja. Samo univerzalna Božija mudrost može dati sreću, onu neprolaznu. Tu sreću nalazimo u večnoj istini prisutnoj u učenju Isusa Hrista.

Predane duše po celom svetu pozvane su ući u unutarne svetlo božanske percepcije, otkrivajući u sebi beskrajnu Hristovu prisutnost i svest, te tražeći vaskrsnuće Njegovo u njima samima. Hristov drugi dolazak svi iščekujemo.

Međutim, Hristos je među nama i sada, na otajstven način po svom Svetom Duhu. Otvarajući se tom Duhu možemo crpiti mudrost i božansku percepciju, kao i razumeti beskonačnu Hristovu ljubav i svest koja nam se daje. Na taj način kao putujuća Crkva u otvorenosti živimo u Bogu ono: "već da – još ne". Neka nas, dakle, u ovo osvećeno vreme posta prati takav trud i takvo razmišljanje.

Nedeljno razmišljanje

Interesantna je Jevanđelska prepirka između Isusa i Đavola, odnosno, između Boga i Stvorenja. To razmišljanje je sukob Nestvorene i Stvorene prirode. Ni jedna ni druga ne popuštaju, da bi se na kraju Božanska priroda jednim rezom udaljila od Stvorene prirode: "Odlazi, Sotono!" Kada Božanska uveravanja postanu uzaludna i kada ona više do dopiru do centra osobnosti stvorenog bića, tada takvo uveravanje gubi svrhu te nastaju dva sveta: onaj večan nestvoren i onaj večan stvoren. Rajski i Pakleni svet (pakleni kao svet trajnog udaljavanja od Boga).

Sukob logike Božanstva i Stvorenja pokazuje se fatalnim, a što nam Matej prikazuje u obliku kušnje kojom je kušan Bog od Stvorenja (Đavola). Početak zla vezan je uz dovođenje u zabludu, prvo samog sebe a onda i drugih. Ne može se zlo ostvariti na pojedincu ili zajednici ako nije (nisu) dovedeni u zabludu bilo svojevolumnim pogrešnim zaključivanjem, bilo prihvatanjem tuđeg pogrešnog zaključivanja. Stvar je u neobjektivnosti ili ograničenom (subjektivnom) razmatranju koje dovodi do pogrešnih hipoteza. Kada se tome doda efekat (suštinski iracionalne) tvrdoglavosti, stvarnost zla protegnuće se do časa shvatanja zablude.

Zabluda koja je shvaćena a nije prihvaćena ontološki je nemoguća. Stoga je suštinski problem u neshvatanju, dakle neobjektivnosti (zabludi) protegnutoj u trajnost. Odupreti se zabludi moguće je ostajanjem u Božanskoj Istini – u Hristu Gospodinu.

26.02.2017, broj 71 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

oni koji u sebi oseće Božiji poziv u sveštenstvo, blagosloveni su od Gospoda na poseban način. Pa ipak, taj poziv neće se ostvariti bez učestvovanja čoveka, bez čovekovog pristanka.

Bog nam pruža ruku – na čoveku je da tu ruku prihvati. Stoga, biti sveštenik nije poziv za slabiće, nije za one koji lako posustaju i nesposobni su uhvatiti se u koštac sa samim sobom – to je poziv za odlučne i čvrste u veri.

Biti sveštenik, onaj istinski koji je ušao u taj poziv iz nepatvorene vere i predanja Bogu – to je izraz herojstva, osobito u ovom posrnulom vremenu rigidnog i trulog kapitalističkog divljanja, gde ljudi traže pomoć više nego ikada. Sveštenstvo nije dakle beg iz sveta, nego ulaz u ovaj posrnuli svet; to je življenje hrišćanskih vrednosti svedočeći ih u svakodnevnom životu.

Zato je služba sveštenika najsličnija anđeoskoj službi – svetoj službi donošenja transcendencije u imanenciju.

Nedeljno razmišljanje

Ne uzdati se u Boga i njegovu milosrdnu providnost jeste greh. Naravno, opravdano je brinuti se za ovozemaljske stvari; međutim, u toj pozitivnoj brizi uvek treba ostaviti mesta za Svetog Duha – to ne zaboravimo nikada.

Kada uzdanje u Boga postane sastavni deo našeg razmišljanja, našeg jutarnjeg buđenja, našeg odlaska na počinak itd. tada smo usvojili Jevanđeoski način života. Naš Otac nebeski zna šta nam je potrebno.

Pre svake naše životne potrebe trebapretpostaviti traženje blizine Božije, odnosno, Kraljevstva Božijeg. Sve ostalo je u odnosu na to sekundarno. Kada se na taj način stvari poslože, tada stvaramo ispravan temelj našeg bića: prvo ide Bog a nakon toga ide sve ostalo.

Takav ustroj stvara zdravo duhovno biće, takav je ustroj lek duše i spasenje od iskrivljenih obrazaca ponašanja, te oslobođenje od svih poroka koje smo u životu bilo navukli na sebe, ili su nam na neki način bili preneseni.

19.02.2017, broj 70 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

pravo sveštenstvo je za odlučne u veri i hrabre u životu. Za one koji su sposobni pratiti svoje srce i menjati običaje vraćajući ih Jevanđelju, bez obzira na ogovaranja i natucanja "babetina" (pa i onih sa diplomama) i zaglupljene varoši. Na kraju krajeva, ujed muve dobrom konju u galopu ne znači ništa. Znaj, Tvoje je vreme u ovom životu ograničeno, stoga ga ne troši uzalud.

Ne upadaj u zamku predrasuda koje oblikuju živote mnogih ljudi, te oni ne žive svoje nego nečije tuđe misli i živote. Ne dozvoli da buka lažnih autoriteta i razmišljanja omete u Tebi unutarnji glas Duha Svetoga. Pored rada za izdržavanje sebe i porodice, potrudi se da ostvariš sveštenstvo ako u sebi osetiš taj poziv. Sveštenstvo će zauzeti veliki deo Tvoga života, ali zbog toga ćeš biti čudesno iznutra duhovno ispunjen, bez obzira na težine koje naiđu, jer služenje Gospodu rađa mirom kakvoga svet nikada ne može dati. To je ono "nešto" stvarno veliko što tražiš i što Ti se može ostvariti u ovom životu, koji poput peska protiče kroz prste – uložiti taj život, on je beskrajno vredan.

Ako to osetiš a još nisi ostvario, nastavi tražiti i nemoj odustati. Imaj hrabrosti pratiti svoje srce i intuiciju, oni već znaju šta zaista želiš postati.

Imaćeš u životu uzleta i padova. Mnogi se ljudi predaju jer im nešto nije lako, ali zar ne znaš da je ljudski duh snažan? Vidiš, svako se može osećati dobro kada ima svoju kuću, kada su mu računi plaćeni, kada ima lepu i stabilnu bračnu vezu, kada iza njega stoji finansijski jaka institucija itd. Svako tada može biti pozitivan i imati vizije i vere u takvim okolnostima.

Ali pravi izazov rasta: mentalnog, emocionalnog i duhovnog dolazi kada si "oboren", kada si "srušen". Tada treba hrabrosti za delovanje, za ponovno podizanje nakon poraza.

Nedeljno razmišljanje

Hristos Gospod govori u Jevanđelju o prekidu lanca zla. Samo zaustavljanjem tog prokletog procesa, te spirale pakla, možemo napraviti iskorak prema oslobođenju – spasenju. Zlo čoveka zarobljava, sputava ga da vidi prave životne vrednosti i uzore. Traženje i planiranje osvete (hotimično zlo) od nas pravi duhovne mrtvace - bolesnike, a to se onda prenosi i na duševno područje (živčano stanje) i fizičko područje. Zlo čoveka unišava u svim dimenzijama njegovog postojanja. Jedini prekid razvoja tog karcinoma jeste prekid procesa zla. To traži žrtvu, trpljenje, bol... ali na kraju - to je spasonosni put. U Svemiru koji želi funkcionisati harmonično, poput orkestra, ne može biti pogrešnih intonacija.

I u običnoj malenoj porodici, ukoliko vlada nesloga, napretka neće biti ili će on biti slab. Tako i na širokom području – pravila su ista. Budimo naslednici Hristovi – zaustavljajmo zlo koliko god možemo. Borba protiv zla jest suprotstavljanje zlu dobrim. U tom duhovnom boju budimo uporni i blagosiljajmo svoje progonitelje i one koji nam čine zlo ili su nam ga učinili. Recimo: Gospodine Isuse, ja po sebi ne mogu oprostiti, ali zbog Tebe i Tvoje ljubavi prema svima nama, opraštam!

Oproštenje nije ljudski nego božanski čin.

Internet tehnologija koja nam je danas dostupna, pokazuje nam govore pune mržnje koje su visoki verski službenici upućivali drugom narodu blagosiljajući svoju vojsku kako bi ubijala "druge" narode: u ime ovog, u ime onog itd. Na kraju, sve je to u ime Đavola. To su očigledni primeri kako Satona zavodi i nadmudruje ljude, te širi svoje zlo i kroz Crkvu. Ukoliko praktikujemo oproštenje - tada već delujemo kao deca Božija – nadljudski! Biti nadčovek znači opraštati i suprotstavljati se zlu svim silama.

Biti nadčovek - znači biti instrument ljubavi i milosti Božije!

12.02.2017, broj 69 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Molitva je integralni deo duhovnog života. To nisu samo reči i ponavljanja određenih obrazaca. To je utemeljivanje jake vezanosti sa Bogom u ljubavi prema Njemu. Prekrasne svetootačke molitve nadahnjuju nas i upućuju na dublje povezivanje sa Bogom. Takve molitve nas, kao izraz stvarnog iskustva Boga, iznutra izgrađuju i utemeljuju. Jedna od takvih molitava kaže:

"Ti si, Bože, u meni, ja sam srećan. Moj um je u redu, jer Ti si u mom umu Bože. Zbog toga, ja sam sposoban razmišljati. Moje su oči u redu jer Ti gledaš kroz moje oči.

Blagoslovi me da vidim Tvoju prisutnost svugde. Daj da govorim ono što je dobro za druge. Ne dozvoli mi nikakve reči ega ili ljutnje koja bi izlazila iz mojih usta. O Gospode, neka moje telo bude sredstvo Tvoje milosti. Ukloni moju tugu, ukloni moju ljutnju, ponos, okrutnost, neiskrenost. Daj mi čistoću duha. Daj da svuda oko sebe širim napredak. Gospodine, meditiraću, moliti se svakodnevno i klanjati Tebi hiljade puta..."

Nedeljno razmišljanje

Gospodin želi od nas srce iskreno. Pretvaranje stvara lažnu realnost, lažni svet, lažne vrednosti. Pretvaranje odvodi od istine i ispravne Božije stvarnosti. Neiskrenost stvara unutrašnju iščašenost koja vremenom postaje kriva zaraslost pogleda na stvarnost, a koju onda, da bi se ispravila treba lomiti poput krivo zarasle kosti. Zato Isus oštro upućuje na potrebu iskrenosti, temeljem koje je jedino moguće oblikovati zdravo društvo i svet. Jednostavnost života odlika je nebesnika, jednako kao i otvorenost i dobronamernost.

Ljudski um predstavlja bujicu misli, ali ipak je volja ta koja um može obuzdati. Potrebno je da naša volja, u Bogu utemeljena, obuzdava misli koje teku umom te da propušta one koje su pozitivne a zaustavlja one koje su negativne. Obuzdavanje misli znači i obuzdavanje dela, a na kraju to znači gospodariti sobom. Onaj ko sobom gospodari blizu je izvornosti slike Božije. Neka nas ove Hristove upute utemelje na putu ispravnog puta u daljnjem životu.

05.02.2017, broj 68 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Strah ubija snove, strah ubija nadu, strah vodi ljude u bolnice, strah te onemogućava da činiš ono za što iznutra znaš da si sposoban činiti, strah te paralizuje i vodi u odustajanje!

Na kraju svakog odustajanja je ništavilo, a na kraju svakog principa je obećanje! Ne dopusti svojim negativnim emocijama da te kontrolišu! Ti jesi emocionalno biće ali disciplinuj svoje emocije! Ako ne disciplinuješ i ne držiš pod kontrolom svoje emocije - one će te iskoristiti!

Ako nešto želiš, pokreni se i to ostvari, to možda neće biti jednostavno, ali kada bi bilo jednostavno svi bi u tome uspevali. Ako si ozbiljan, preuzećeš kontrolu nad

sobom, nećeš dopustiti da te lome prolaznosti i da te unište manjkavosti, pobedićeš ih, nadmašiti ih, nadrasti ih! Preuzmi potpunu odgovornost za svoj život i za svoje snove. Prihvati stvarnost u kojoj se nalaziš i izazov da ostvariš ono što želiš postati.

Živi svoj život kao da je svaki dan tvoj poslednji dan, živi ga u pozitivnoj duhovnoj "strasti", odluči se podsticati samoga sebe na to. Poslednje poglavlje tvoga života još nije napisano i nije bitno što se dogodilo juče - važno je samo šta ćeš danas preduzeti u vezi s tim.

To je način kako će tvoji snovi postati stvarnost i kako ćeš ih realno i živeti. Ne govori stalno o tome nego kreni u realizaciju, i pomoć Duha Svetoga tada neće izostati.

Nedeljno razmišljanje

Gospod nam jasno ukazuje na nužnost principa. Ukoliko se principi rasklimaju, tada nastupa površnost i neautentičnost. Objavljivanje reči Božije, svedočenje Hrista vaskrslog, delovanje u svetu u skladu s Jevanđelskim načelima – to je ono na šta smo pozvani; to treba da činimo autentično i principijelno.

Ukoliko se rasklimamo i počnemo imati preterana "razumevanja" za ovaj svet, za njegove "modernističke" prohteve te im popuštati (kako njima tako i sebi), tada postajemo bljutavi, odnosno, nesvrhoviti. Postajemo kao automobil koji se ne može voziti, kao avion koji ne može leteti, kao brod koji ne može ploviti... Gubimo svoju svrhu i postajemo maskara – nakarada postojanja.

Stoga, bez straha i sa svom gorljivošću navešćujmo i svedočimo. Neka nakon svakog našeg pada sledi ustajanje i napredak, a ne posustajanje i mirenje s jednošću vlastite lenjosti.

Duh Sveti onaj je koji će nas na tom putu u svemu podsticati i obnavljati naše snage!

29.01.2017, broj 67 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

istrajna i Bogu otvorena molitva postepeno dovodi do prosvetljenja koje je dar Duha Svetoga. On osposobljuje čoveka znanjem i unutrašnjom snagom te čovek zadobija shvatanje nad vlastitim neznanjem, odnosno, nadvladava neznanje i ulazi u područje suštinskog i večnog znanja, transcendirajući prostor, vreme i forme.

Transcendirajući te grupacije neznanja (prostor, vreme i forme) po kojima smo potomci neznanja koje nam stvaraju privid o odvojenom (od Boga) postojanju i izvor su Ega, čovek pobeđuje neznanje i tamu, dolazeći do posebne duhovne spoznaje i nadilazi ovaj svet (postaje jedno sa Bogom).

Nedeljno razmišljanje

Kada bismo pitali stanovnika Raja, kakvi su ljudi u Raju, on bi nam izrekao ono što je Hristos propovedao u blaženstvima.

Čovek nebesnik, čovek je kreposnik, pun duhovnih vrednosti koje ga u ljubavi Božijoj povezuju sa svakim bićem čitavog Svemira. Samo u božanskoj harmoniji ljubavi moguć je večni napredak svih bića. Ljubav je temelj razvoja, suštinska početna tačka svega.

Treba da se ugledamo, dakle, na nebesnike: treba da budemo milosrdni, mirotvorci, pravednici, siromasi duhom (ovoga sveta), čvrsti u zauzimanju za pravdu, odlučni u svedočenju Hristovog učenja, istrajni u trpljenju laži...

Blago nama kad imamo ovaj jasan jevanđeoski primer kako treba da radimo. Istrajmo na tom putu, da danas-sutra i mi postanemo stanovnici Raja.

15.01.2017, broj 66 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ljudska vatrena sposobnost umovanja i mašte, osnažena navikom unutrašnjeg usredotočenja, omogućuje nam da uspostavimo red u naizgled kontradiktornom skupu činjenica. Tom unutrašnjom disciplinom možemo beskrajnim strpljenjem usmeriti duh na traženje istine koja će se, uz milost Božiju, i očitovati.

Uvek je bilo ljudi koji su odbacili prividne lagodnosti života i težili ostvarenju najviših ideala, ne samo pasivnim odricanjem nego i aktivnim učešćem. Slabići, koji su odbijali da se upuste u borbu, nisu stekli ništa, pa se nisu imali ničega ni odreći. Samo oni koji su se borili i pobedili, mogu plodovima svojih iskustava obogatiti svet.

Stoga, trebamo se zalagati za izvorne evanđeoske istine, za izvorni evanđeoski način života koji je doživeo velike devijacije kroz pistoriju Crkve, koja je nametnula mnoge

stvari suprotne svedočanstvu Svetog pisma. Tu svakako spada i celibat koji je, od strane rimske Crkve, postavljen kao preduslov primanja prezviterata i episkopata, direktno time prkoseći Svetom Petru (koji je bio oženjen čovek) a na čije se nasledstvo pozivaju, pokazujući time vrhunce ironije.

Nedeljno razmišljanje

Jovan Krstitelj je poslednji prorok Starog zaveta koji svojom misijom dotiče Novi zavet, odnosno, koji svoje delovanje proteže u Novi zavet. Ukazujući na Spasitelja, odnosno, potvrđujući Isusa Hristom, ostvaruje se skladan prelaz starozavetnog u novozavetno, te nastaje "punina vremena", zaokruženosti, dosegnutosti iščekivanog – ostvarenosti dočekanog. U tome nam se otkriva autoritet Starog zaveta koji preko Jovana potvrđuje Isusa Mesijom.

Potvrđujući Isusa Sinom Božijim, Stari zavet kroz Jovana Krstitelja potvrđuje da je Isus taj koji je čekan i dočekan, da se u njemu – Isusu – ostvaruje Novi zavet. Jovanu je bilo moguće da vidi to samo zbog otvorenosti srca i zahvaćenosti Duhom Svetim. Neka i nama Bog da milost da otvorimo svoja srca, kako bismo milošću Duha uočili ono što je uočio i veliki Krstitelj: Hrista Isusa, Gospoda i Spasitelja!

08.01.2017, broj 65 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

prihvatanje ustroja i školovanja kod duhovnika može biti vrlo drastično. Po svojoj prirodi skloni savršenstvu, duhovni ljudi prema svojim učenicima znaju biti izuzetno kritični, bilo da se radi o važnim stvarima, ili o suptilnim nijansama ponašanja. Njihove oči sve beleže i nikoga ne štede, kako bi se bogoučenik aspirant mogao probuditi iz svog prijatnog sna neodgovornosti: učenik se treba truditi u svetovnim dužnostima i prihvatati ih sa odgovornošću. Čak ni najnezatniji propust, površnost, i najsitnija nedoslednost ne mogu umaći njihovim prekorima.

Teško je ponekad podneti takav postupak, ali u čoveku to poravnava sve iskrivljene psihičke krivine. Duhovnici često kažu: "Ako ti se ne dopadaju moje reči, možeš otići kad god zaželiš. Ništa drugo od tebe ne želim nego da se popraviš. Ostani samo ako osećaš da je to za tebe korisno." Mnogi svedoče naknadnu zahvalnost svojim duhovnim učiteljima i to više nego što se rečima može izraziti, za svaki ponižavajući udarac taštini.

Kada se jednom razbiju okovi ega, u aspirantu se konačno stvara prolaz za božansko, koje je uzalud nastojalo priklijati kroz kameno srce sebičnosti.

Nedeljno razmišljanje

U Jevanđelju, koje govori o začecu Presvete Bogorodice, prvo što odmah upada u oči je Josifova ljudskost i dobrotu, veličina njegovog srca. Iako je zapravo sumnjao da je Marija zatrudnela sa nekim drugim, ipak je nije hteo izvrnuti javno sramoti, nego sve ljudski učiniti. Naknadno, njemu Duh Sveti govori o čemu je zapravo reč, te Josif prihvaća tu novu i blagoslovljenu stvarnost. Prema tome, vidimo da je Josifovo srce dobro srce, ljudsko srce, srce koje ne osuđuje, ne vređa i ne ponižava, ne psuje i ne razbija, nego u tišini čini kako misli da je potrebno.

Marija je očigledno upućena u zajedništvo sa dobrim čovekom Josifom, koji će biti otac Gospodina našega. U ozračju takvog normalnog čoveka, Marija je mogla osluškivati dubine otajstva koje se u njoj pojavljuju, koje u njoj raste. Možemo samo naslućivati kakve je sve osobite susrete sa Bogom imala Bogorodica kroz svoj život, ponaosob pre rađanja Reči Božije.

Blago nama, draga braćo i sestre, jer je k nama jadnima i slabima došao sam Bog u Hristu Isusu. Prigrlimo ga, prihvatimo njegovu poruku, dopustimo mu da nas spasi, u svojim mislima i otvorena srca nagnimo se nad ono što je došlo i pogledajmo spasenje svoje u jaslje položeno, koje je obnovitelj suštinske ljudske duhovnosti i u Bogu utemeljenog morala koji ne podleže razvitku, promenama i prilagođavanju, jer je savršen.

01.01.2017, broj 64 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Ljudsko srce prekrasno je mesto i pravi oltar Božiji - hram Svetoga Duha. Naš život nije ograničen na ovo fizičko telo i fizički svet, nego zahvata neslućeno mnogo iznad toga. Na to nam, pored ostalog ukazuje i iskustvo sanjanja u kojem zalazimo u druge stvarnosti (sasvim realne za onoga koji sanja...). Ljudski život ima čitav spektar dimenzija koje se mogu iskusiti ukoliko je čovek protočan za Boga. To nam potvrđuje naš Gospod Isus Hristos jednako kao i sveci sa svojim božanskim moćima kojima su lečili duhovna i telesna područja bića, a na neke od njih prirodne sile nisu uopšte mogle delovati (osim ako su oni to dopustili).

Život ne prestaje smrću, svima nama predstoji dalje putovanje. Mnogi se ljudi boje smrti, međutim, duhovni ljudi raduju se vremenu kada im smrt pokuca na vrata, jer nakon smrti stižu više moći nego što su ih imali u ograničenom fizičkom telu i ograničenom umu. To nije samo područje vere nego i znanja od onih koji su imali iskustva s tim. Ljudsko duhovno telo koje je prekriveno fizičkim telom, ima veličanstvene mogućnosti koje mu je Bog dao. Sve su to stvarnosti koje nama izgledaju dalekima i nestvarnima, a zapravo su naše prirodne datosti. Isus Hristos može nas učiniti novim ljudima koji sve to shvataju i prihvataju.

Biblija sadrži prekrasne tekstove koji nas iznutra leče, ali, koliko je ljudi koji se prozivaju da su katolici, pravoslavci, protestanti itd. uopšte pročitale Bibliju? Vrlo malo. Ljudi imaju običaj, na žalost, čitati samo poneke retke i to ponekad. Pročitati je od početka do kraja - to su mnogo ređi slučajevi. Kada reči Pisma prodiru u duh a ne samo u intelekt, tada one bude unutrašnju promenu, leče, isceljuju itd. To zapravo čini Duh Sveti.

Ako kroz život konstantno molimo, naše telo će bez ikakve sumnje postati aktivni hram Božiji, tada ćemo svaku aktivnost posvećivati Bogu i zahvaljivati Mu. Smrti se ne treba bojati – život je deo smrti i smrt je deo života. Život je prekrasno iskustvo i divna mogućnost za duhovnu evoluciju, za postajanje boljim čovekom, za proživljavanje tog života na pomoć i blagoslov drugima a ne samo za ugađanje sebi. Trudimo se učiniti život boljim i učiniti život drugih boljim.

Kada smo orijentisani na više duhovne principe, tada se red, harmonija i ljubav stvaraju sami od sebe – oni naprosto bivaju napajani iz nepresušnog izvora večnog blaženstva. Kada je jedno društvo orijentisano na svojstva nižih dimenzija, tada entropija izlazi na videlo i stvari postaju vremenom sve haotičnije. Znajmo, nije teško započeti promenu naših života, dovoljno je reći prvu rečenicu molitve sv. Franje Asiškog: "Gospode, učini me instrumentom svoga mira" - ponovimo to više puta na dan i život će, bez sumnje, krenuti boljim putem. To neka nam se počne ostvarivati sa Novom 2017. godinom.

Molitva sv. Franje Asiškog:

Gospode, učini me instrumentom svoga mira.
Gde je sumnja da nosim veru.
Gde je očaj da nosim nadu.
Gde je tama da nosim svetlo.
Gde je žalost da nosim radost.
Gde je mržnja da nosim ljubav.
Gde je uvreda da nosim oprostaj.
Gde je nesloga da nosim slogu.

Gde je zabluda da nosim istinu.
O Gospode, daj da ne tražim toliko da budem utešen,
nego da tešim.
Ne da budem shvaćen,
nego da shvatam drugoga.
Ne da budem ljubljen,
nego da ljubim.
Jer bolje je davati,
nego primati.
Dok opraštamo,
nama biva oprošteno.
Umirući uskrsavamo za život večni.
Amin.

Nedeljno razmišljanje

"A svi koji su to čuli divili se tome što su im pripovedali pastiri" - takva je, dakle, bila reakcija onih koji su "to čuli". To je bila reakcija radosti, divljenja, ushićenja zbog velikih zahvata Božijih u ovaj naš posrnuli svet kojem Bog posla Spasitelja. A kakva je reakcija ljudi danas? Kako ljudi danas doživljavaju propoved sveštenika koji im objavljuje isto što su govorili i pastiri? Na žalost, ne doživljavaju gotovo nikako. Utrnula su srca ljudska i svela se na konzumizam i hedonizam koji se – ružno je to i reći – u ovo božićno i novogodišnje vreme još intenzivnije naglašava.

Tako imamo i primere tzv. "tradicionalnih vernika" koji uredno idu na Božićnu Liturgiju, da bi nakon završetka otišli u kafić i nalokali se do mile volje, te tako pijani bauljajući k'o gluve kuje dočekali zoru (bolje reći zora dočeka njih). Da li je to vera draga braćo i sestre? Da li je to pokazatelj onog divljenja koje je rezultat pripovedanja pastira u Lukinom Jevanđelju?

Još konkretnije: da li je naš hrišćanski svet uopšte hrišćanski ili su to zapravo – ne varajmo se – pokršteni pagani koji su to i dalje ostali. Evropom vlada pokršteni paganluk! Očigledno je tako. Mogli bismo čak upitati ima li smisla onoga koji je kršten uopšte zvati hrišćaninom ako ne živi ono u šta je iniciran?

Sve su to otvorena pitanja koja moramo postavljati kako bismo što tačnije izmerili našu "kosmičku udaljenost" od Spasenja Božijeg: gde sam ja u odnosu na Božiji poziv spasenja? Koliko se divim tome? Koliko za to marim? Koliko me to zaokupljuje? Da li je baš dan Božića najbolje vreme za pijanku?
